

derneft ogsaa af, at Nyborg Kommune giver det fin Tilslutning. Det er altsaa i Virkeligheden ham, som gør Banfeligheder; jeg synes ikke, der er noget særdeles opbyggende ved den Stilling, han her indtager. Jeg forstaaer ikke det ærede Medlem. Ved 2den Behandling har det ærede Medlem direkte udtalt, at han vilde stemme mod dette Forslag, naar de Endringsforslag, som vare oppe ved 2den Behandling, bleve vedtagne; og nu ved 3dje Behandling kan jeg ikke faa ud af det ærede Medlem, om han vil stemme derfor eller ej. Jeg er tilbøjelig til at tro, at han vil stemme for Lovforslaget, naar han faar sit Endringsforslag vedtaget; men det forstaaer jeg ikke. For jeg kan da umulig tænke, at det ærede Medlem kan lægge saa megen Vægt paa Nyborg og Nyborgs Skæbne, at han alene deraf vil gøre sin Stilling til hele Lovforslaget afhængig. Og det ærede Medlem udtalte jo ved 2den Behandling alle de samme Betæneligheder, som jeg ytrede ved 1ste Behandling — han udviklede dem naturligvis i en mere veltalende Form; det var Betæneligheder af politisk Art over for den store Bemyndigelse, som dette Lovforslag lægger i den ærede Indenrigsministers Haand. Det ærede Medlem for Maribo Amts 4de Valgtreds sagde det samme som jeg, at aldrig nogenfinde havde man lagt en saadan Bemyndigelse i nogen Indenrigsministers Haand, som man agter at gøre her. Nu hørte jeg vel den ærede Minister sige, at ved en Lov af 1873 havde han faaet en Bemyndigelse af en lignende Art (Indenrigsministeren [Sjerslev]: Det var en anden Minister) . . . ja, det ved jeg vel, men det vil dog ikke gøre nogen Forskel, for der er jo ikke nogen særlig Grund til at den anden Minister skulde have nogen større Bemyndigelse. — Men deri tager den ærede Minister dog fejl. Det, der den Gang var Tale om, var Privatbaner og ikke Baner, hvortil Staten skulde give Tilskud. Der gaves den Gang Ministeren Bemyndigelse til at give private Folk Lov til at bygge nogle Baner, men Staten var ikke engageret deri — undtagen i en ganske enkelt, nemlig Græsted Banen; paa dette Punkt blev Eneretten ogsaa benyttet; men over for de andre Baner, som den ærede Minister nævnte, var Staten ikke engageret, og der var det ogsaa rimeligt, at Folketinget tiltraadte denne Opfattelse af Ordet: „Bemyndigelse“, da Staten stod uden for, rent finansielt, om disse Baner bleve byggede eller ej. Den samme Bemyndigelse blev givet den daværende Minister over for 3 Baner, i hvis Bygning Staten skulde deltage, og disse Baner ere alle 3 blevne byg-

gede. Som den ærede Minister vil vide, var det Svendborg—Odense, Randers—Grenaa og Silkeborg—Herning Banen. Jeg nævner dette, fordi vi aldeles ikke synes ret at være klar over, hvorledes den ærede Minister opfatter Ordet „Bemyndigelse“. Den ærede Minister siger saaledes: Af disse 27 Baner har jeg undersøgt 16, og disse 16 betragter jeg mig som forpligtet til at bygge. Er det rigtigt? Er Ministeren forpligtet til at bygge disse 16 Baner, naar Lovforslaget vedtages, og er den ærede Minister dernæst ikke forpligtet til at give Eneret til Bygning af de andre? Jeg forstod den ærede Minister saaledes, at han mente, der paa een Gang i Ordet „Bemyndigelse“ laa en Forpligtelse til og en Fritagelse for at benytte Bemyndigelse. Jeg siger, det er en ganske mærkelig Abstraktion af dette Ord: at det paa een Gang kan betyde to aldeles forskellige Ting, som den ærede Minister vil lægge i det. Jeg tror, at det tidligere har været Folketingets Mening, at det var ensbetydende med Ordet „Forpligtelse“, naar Staten direkte skulde bidrage til Banernes Bygning; og det er jo Tilfældet her. I øvrigt er Tiden saa langt fremrykket, at jeg ikke skal gaa dybere ind herpaa.

Jeg skal kun gøre en Bemærkning til den ærede Ordfører. Den ærede Ordfører kunde have henvendt sig med en Del af sine Betragtninger og Bemærkninger til den ærede Viceformand, hans Kollega (H. Clausen), lige saa godt som til mig, thi alt, hvad jeg har sagt, har ogsaa den ærede Viceformand haft samme Mening om som jeg. Det undrer mig derfor, at han fandt disse Udtalelser just i min Mund saa skabelige og visnepolitiske, læggende Hindringer i Vejen for denne Sags Fremme, naar han med saa stor Sindssro har kunnet høre, hvad der fremkom fra det ærede Medlem for Maribo Amts 4de Valgtreds. Dette ærede Medlem ytrede jo det samme som jeg, deltog i de samme Betæneligheder som jeg, og er jo endog ved 2den Behandling gaaet saa vidt, at han har udtalt, at han ikke vil stemme for Forslaget. Om han vil gaa med til at stemme for Forslaget, vil Tiden jo vise; jeg tillader mig at tro, at han vil stemme for Overgangen. Den ærede Ordfører forbauseses over, at naar jeg havde Betæneligheder ved Forslaget, da ikke vilde stemme derimod, men det ligger i den politiske Stilling for Djebliffet, at jeg indtager den Stilling, som jeg for mit Vedkommende har indtaget til Endringsforslagene. Jeg vilde ikke deltage i deres Behandling, og jeg sagde derfor: „Stemmer ikke“ over for saadanne Endringsforslag. Jeg